

Με την ολοκλήρωση του πορίσματος της Ανεξάρτητης Αρχής Ισχυρισμών και Παραπόνων σχετικά με την υπέρμετρη αστυνομική βία που ασκήθηκε κατά ειρηνικών διαδηλωτών στην πρώτη πορεία του Ως Δαμέ, το οποίο φέρεται να εμπεριέχει συστάσεις για τη δίωξη αστυνομικών, ξεκίνησε τις τελευταίες μέρες μια απόπειρα ξεπλύματος της αστυνομικής βίας και καταστολής από τον πρόεδρο του Κλάδου Αστυνομικού Σώματος της Παγκύπριας Συντεχνίας «Ισότητα», Νίκο Λοιζίδη. Μέσα από παρεμβάσεις του στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, ο κ. Λοιζίδης παρουσιάζει διαστρεβλωμένα τα γεγονότα που έλαβαν μέρος στις 13 του Φλεβάρη, ισχυριζόμενος πως η διαδήλωση δεν είχε ειρηνικό χαρακτήρα, ενώ παράλληλα προσπαθεί να λασπώσει τα αποτελέσματα της έρευνας, επικαλούμενος υποτιθέμενη νομική ασυλία για τα μέλη της αστυνομίας σε σχέση με τη χρήση υπέρμετρης βίας.

Ο κ. Λοιζίδης δήλωσε μεταξύ άλλων πως «στον πίσω δρόμο ήταν τα γραφεία ενός από τα μεγαλύτερα κόμματα του τόπου και οι ταραξίες πήγαιναν εκεί να τα διαλύσουν για να ταραχθεί η ευνομία του κράτους», αναφερόμενος προφανώς στα γραφεία του Δημοκρατικού Συναγερμού, τα οποία στεγάζονται στην οδό Πινδάρου. Η πορεία ουδέποτε είχε σκοπό να περάσει από τα γραφεία του ΔΗΣΥ, ούτε και πέρασε ποτέ από εκεί. Ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας είχαν μπλοκάρει και τις δύο πλευρές της λεωφόρου Στασίνου προτού ξεκινήσει η πορεία, αφήνοντας ως μόνη διέξοδο τον μικρό δρόμο απέναντι από το πάρκο Κολοκάση. Η πορεία κινήθηκε στον συγκεκριμένο δρόμο, όπου και ξεκίνησε η επίθεση από τους αστυνομικούς, οδηγώντας τους διαδηλωτές πίσω στη λεωφόρο Στασίνου, με την αστυνομία να συνεχίζει να επιτίθεται απρόκλητα. Το γιατί η αστυνομία μπλόκαρε και τις δύο πλευρές της Στασίνου, όπου επιχείρησε αρχικά να κινηθεί η πορεία, αντί να αφήσει την πορεία να απομακρυνθεί από την περιοχή, αφού υποτίθεται ανησυχούσε για την ασφάλεια των γραφείων του ΔΗΣΥ, δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Πάντως στις δύο μαζικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν όλα κύλησαν ομαλά, αφού η αστυνομία περιορίστηκε στη διαχείριση της τροχαίας, μέσα στον απόηχο της κοινωνικής κατακραυγής που ακολούθησε την πρωτοφανή βίαιη καταστολή της πρώτης διαδήλωσης.

Όπως επίσης δήλωσε στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, ο κ. Λοιζίδης πιστεύει πως «ο νόμος είναι καθαρός, λέει ότι δεν υπάρχει καμία ποινική ή αστική ευθύνη για τυχών σωματική βλάβη από χρήση βίας μετά από προκήρυξη», θεωρώντας ουσιαστικά, πως η αστυνομία δικαιούται να ασκεί ανεξέλεγκτα βία, ακόμα κι αν αυτή οδηγεί σε μόνιμη σωματική βλάβη ή θάνατο, όποτε αποφασίζει να ανακηρύξει πως μια πορεία είναι πλέον «οχλαγωγία». Παρά την πεποίθηση του κ. Λοιζίδη, ο περί Ποινικού Κώδικα Νόμος, στον οποίο και αναφέρεται, δεν δίνει σε καμία περίπτωση τέτοια εξουσία στην αστυνομία, αφού ξεκάθαρα αναφέρει πως η αστυνομία «δύναται να χρησιμοποιήσει τέτοια βία ως είναι εύλογα αναγκαία για πάταξη της αντίστασης».

Η έρευνα της Ανεξάρτητης Αρχής Ισχυρισμών και Παραπόνων είχε ως στόχο να ερευνηθεί αν η αστυνομία λειτούργησε μέσα στα πλαίσια της νομιμότητας, δηλαδή αν η βία η οποία ασκήθηκε κατά διαδηλωτών ήταν υπέρμετρη ή «εύλογα αναγκαία», με τα πρώτα στοιχεία που βγαίνουν στην επιφάνεια να υποδεικνύουν πως το συμπέρασμα της Ανεξάρτητης Αρχής είναι πως ασκήθηκε υπέρμετρη βία και πως, κατ' επέκταση, παρανόμησε η αστυνομία. Δεν περιμένουμε φυσικά την Ανεξάρτητη Αρχή να τεκμηριώσει αν πράγματι υπήρξε υπέρμετρη βία από την πλευρά της αστυνομίας - οι αμέτρητες εικόνες που κυκλοφόρησαν μετά την καταστολή της διαδήλωσης μιλούν από μόνες τους. Το ότι ο πρόεδρος της Κλάδου Αστυνομικού Σώματος της συντεχνίας «Ισότητα» έχει ακόμα το θράσος να δηλώνει δημόσια πως τα μέλη της αστυνομίας μπορούν να ασκούν ανεξέλεγκτη βία κατά πολιτών και να λειτουργούν υπεράνω του νόμου, δεν μπορεί πλέον να ξαφνιάζει κανένα - αν δεν επικρατούσε αυτή η αντίληψη, η οποία συντηρείται διαχρονικά από την ανοχή και την κάλυψη της αστυνομικής αυθαιρεσίας σε όλες σχεδόν τις βαθμίδες του κράτους, δεν θα είχε η αστυνομία την αυτοπεποίθηση να ασκήσει τέτοια μορφή πρωτοφανούς βίας εξαρχής.

Παρά τα fake news που εκσφενδονίζει η αστυνομία και η συνδικαλιστική της εκπροσώπηση για να καλύψει τα νώτα της, εμείς ήμασταν και θα είμαστε στον δρόμο για τα δίκια μας. Όπως φάνηκε τον Φλεβάρη, αλλά και αμέτρητες φορές στην ιστορία των ταξικών και κοινωνικών αγώνων, τον φόβο δεν τον κουβαλούν οι διαδηλώτριες και οι αγωνιστές αλλά εκείνοι που διατάσσουν ένοπλους μισθοφόρους να τους καταστείλουν.

